

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z wniosku M. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o rentę socjalną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 3 grudnia 2020 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 czerwca 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz radcy prawnego P. S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wnioskodawczyni w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 14 czerwca 2019 r. oddalił apelację wnioskodawczyni M.W. od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 15 lutego 2018 r. oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 29 listopada 2016 r. odmawiającej przyznania wnioskodawczyni prawa do renty socjalnej.

W motywach orzeczenia Sąd Apelacyjny podniósł, że powołani w sprawie biegli sądowi: specjalista neurolog, pulmonolog, neurochirurg, dermatolog i

ortopeda po wnikliwej analizie dokumentacji medycznej oraz badaniu wnioskodawczynie jednomyślnie orzekli, że choć zdiagnozowane u niej schorzenia wymagają systematycznego leczenia, to nie czynią wnioskodawczynie całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 53, dalej jako ustawa emerytalna). Wnioski przedstawionych w sprawie opinii były jednoznaczne i przekonujące, a podniesione w apelacji zarzuty w stosunku do tych opinii okazały się nieuzasadnione. Sąd Apelacyjny nie znalazł wobec tego podstaw do uzupełnienia postępowania dowodowego oraz dopuszczenia dowodów z uzupełniających opinii biegłych lekarzy na okoliczności wskazane w apelacji.

Wnioskodawczynie zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz zmianę wyroku Sądu Okręgowego przez zmianę decyzji organu rentowego z dnia 29 listopada 2016 r. i przyznanie jej prawa do renty socjalnej oraz o zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania, a także o przyznanie pełnomocnikowi z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, które nie zostały zapłacone w całości lub w części.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., zarzucono naruszenie następujących przepisów:

1) art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 1300 ze zm.), przez jego niezastosowanie chociaż zostały spełnione wszystkie przesłanki do przyznania wnioskodawczynie renty socjalnej, w tym przesłanka naruszenia sprawności organizmu, powodującego całkowitą niezdolność do pracy;

2) art. 227 k.p.c. w związku z art. 380 k.p.c., art. 286 k.p.c. i art. 285 § 1 k.p.c., przez nierozpoznanie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniających i zaniechanie przez Sąd drugiej instancji dopuszczenia dowodów w tym zakresie, w sytuacji gdy sporządzone w sprawie opinie nie zawierały uzasadnienia (a tym samym niemożliwe było zweryfikowanie zawartych w nich

wniosków z zasadami logiki, wiedzy powszechnej i doświadczenia życiowego) oraz nie przedstawiały spójnego i dostatecznie umotywowanego wyводу, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, polegający na nierozpoznaniu wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności i w konsekwencji bezpodstawnym uznaniu, że wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy i nie przysługuje jej renta socjalna;

3) art. 299 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., przez bezzasadne zaniechanie przesłuchania wnioskodawczyni, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, polegający na jej rozstrzygnięciu na podstawie dowodów w postaci opinii biegłych sądowych, które zostały sporządzone w oparciu o niekompletny materiał badawczy, co skutkowało bezpodstawnym uznaniem, że wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy i nie przysługuje jej renta socjalna.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono oczywistą zasadnością skargi, „gdyż zaskarżony wyrok zapadł przedwcześnie, bez wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych”. Sąd bezzasadnie zaniechał przesłuchania wnioskodawczyni (naruszenie art. 229 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c.) i ustalił istotne dla sprawy okoliczności na podstawie opinii biegłych sądowych, które nie spełniały wymogów określonych w przepisach prawa (naruszenie art. 227 k.p.c. w związku z art. 380 k.p.c., art. 286 k.p.c. i art. 285 § 1 k.p.c.), ponieważ sporządzone w sprawie „opinie neurochirurgiczna i neurologiczna nie zawierały w ogóle uzasadnienia, a uzasadnienia opinii ortopedycznej, pulmonologicznej i dermatologicznej były niestaranne, lakoniczne i niedostatecznie wyjaśnione”. Zdaniem wnioskodawczyni, wskazane naruszenia przepisów proceduralnych skutkowały niezastosowaniem przepisu prawa materialnego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia tj. art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, z powodu przedwczesnego (a więc i bezzasadnego) uznania, że wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia, przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element

interesu publicznego. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance oczywistego uzasadnienia skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., odnoszącego się do przesłanki oczywistego uzasadnienia skargi, wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007) i uzasadniające jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, LEX nr 2375942; z dnia 2 marca 2012 r., III PK 73/11, LEX nr 1215153; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531 i orzeczenia tam powołane). Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy

prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774; z dnia 15 maja 2018 r., II CSK 2/2018, LEX nr 2497594). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578). Oczywiście naruszenie prawa powinno być zatem rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). O tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860; z dnia 18 maja 2018 r., V CSK 654/17, LEX nr 2500530).

Skarżąca nie zdołała wykazać, by zaskarżony wyrok w sposób kwalifikowany naruszał przepisy wymienione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Po pierwsze, nie jest wystarczające odwołanie się w sposób lakoniczny do art. 227 k.p.c. i art. 229 k.p.c., bez powiązania tych przepisów z art. 391 § 1 k.p.c., a także bez przedstawienia wyводу potwierdzającego kwalifikowaną postać naruszenia tychże przepisów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że art. 227 k.p.c. określa jedynie, jakie fakty są przedmiotem dowodu (istotne) i uprawnia sąd do selekcji zgłoszonych dowodów w wyniku przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. W rezultacie twierdzenie, że art. 227 k.p.c. został naruszony przez sąd rozpoznający sprawę jest uzasadnione tylko w sytuacji, gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na

fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2011 r., II UK 306/10, LEX nr 885008 oraz postanowienie z dnia 15 lutego 2012 r., I PK 130/11, LEX nr 1215258).

W niniejszym postępowaniu, dotyczącym przyznania renty socjalnej kwestią o istotnym znaczeniu dla wyniku sprawy, stosownie do art. 4 ustawy o rencie socjalnej, było dokonanie ustaleń, czy skarżąca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy na skutek naruszenia sprawności organizmu spowodowanego schorzeniami powstałymi przed ukończeniem przez nią 18 roku życia lub podczas nauki w szkole przed ukończeniem 25 roku życia. Ustalenie tej okoliczności wymagało wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c. W judykaturze akcentuje się konieczność zasięgania w sporach o rentę z tytułu niezdolności do pracy opinii biegłych lekarzy właściwych specjalności do oceny stanu zdrowia ubezpieczonych z punktu widzenia możliwości wykonywania zatrudnienia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 kwietnia 2007 r., I UK 304/06, LEX nr 898844; z dnia 8 maja 2008 r., I UK 356/07, OSNP 2009 nr 17 - 18, poz. 234; z dnia 5 czerwca 2008 r., III UK 9/08, LEX nr 494139; z dnia 3 września 2009 r., III UK 30/09, LEX nr 537018; z dnia 15 września 2009 r., II UK 1/09, LEX nr 574538; z dnia 13 października 2009 r., II UK 106/09, LEX nr 558589; z dnia 12 stycznia 2010 r., I UK 204/09, LEX nr 577813). Na tę okoliczność zostali powołani biegli o specjalnościach odpowiadających schorzeniom zgłaszanym przez skarżącą i przedstawili swoje opinie. W sprawie nie doszło zatem do naruszenia art. 227 k.p.c., a tym bardziej w kwalifikowanej postaci tego przepisu. Skarżąca nie wykazała także oczywistego naruszenia art. 229 k.p.c., który wskazano we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wprawdzie w podstawach skargi powołano się na naruszenie art. 299 k.p.c., ale biorąc pod uwagę utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego, według którego skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134), ocenie w ramach przedsądu podlegać musi przepis wskazany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W odniesieniu

zatem do zarzutu rzekomo oczywistego naruszenia art. 229 k.p.c. wypada zauważyć, że przepis ten należy do przepisów regulujących tak zwane bezdowodowe ustalanie faktów. A to oznacza, że zarzut naruszenia art. 229 k.p.c. (obok art. 233 § 1 k.p.c. i art. 230 k.p.c.) objęty jest przewidzianym w art. 398³ § 3 k.p.c. wyłączeniem z katalogu zarzutów mogących stanowić podstawy kasacyjne, co czyni zarzut skargi oparty na naruszeniu tego przepisu chybionym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2006 r., V CSK 146/06, LEX nr 864140 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., IV CSK 404/07, LEX nr 1408215 i z dnia 9 października 2014 r., I CSK 544/14, OSNC-ZD 2016, Nr 1, poz. 4).

Przechodząc z kolei do zarzutu oczywistego naruszenia pozostałych przepisów postępowania, tj. art. 286 k.p.c. i art. 285 § 1 k.p.c., należy zauważyć, że skarżąca ogranicza się do powielenia argumentacji przedstawionej w części poświęconej uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej w zakresie tych przepisów, zarzucając *de facto* opiniom wydanym przez biegłych lekarzy sądowych neurologa i neurochirurga brak uzasadnienia, zaś pozostałym opiniom wady opisane za pomocą bardzo ogólnikowych, nieostrych pojęć typu „niestaranne, lakoniczne i niedostatecznie wyjaśnione”. Wbrew twierdzeniom skarżącej, kwestionowane opinie zostały uzasadnione w stopniu wystarczającym dla rozstrzygnięcia sprawy. Z opinii biegłej neurolog z dnia 18 lutego 2017 r. wynika, że przeprowadziła badanie neurochirurgiczne skarżącej, według którego występuje u niej jedynie osłabienie mięśni zginaczy stopy, brak lewego odruchu skokowego, chód prawidłowy z opadaniem lewej stopy oraz ograniczona ruchomość w odcinku lędźwiowo-krzyżowym. Poza tymi odchyleniami, pozostałe badane odruchy i zakresy ruchów kończyn są „prawidłowe” bądź „w granicach fizjologii”. W konsekwencji tych ustaleń biegła neurolog, „na podstawie badania podmiotowego, przedmiotowego i analizy dokumentacji medycznej”, stwierdziła, że „badana w związku ze schorzeniem narządu ruchu oraz z powodu padaczki w aktualnym stanie zdrowia nie jest całkowicie niezdolna do jakiegokolwiek pracy”. Podobnie z opinii z dnia 28 lipca 2017 r. wynika, że biegły neurochirurg w przeprowadził badanie przedmiotowe, czyniąc między innymi ustalenie: „bólowe ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych w odcinku

szyjnym i lędźwiowym. Objaw szczytowy ujemny”, ale też „siła mięśniowa prawidłowa, odruchy symetryczne, równe, bez zaburzeń czucia. W zakresie kończyn dolnych nie stwierdza się zaników mięśniowych, słabsza siła mięśniowa po stronie lewej z opadaniem stopy lewej (brak zginania i prostowania stopy lewej), odruchy słabsze po stronie lewej, zaburzenia czucia po stronie lewej”. W opinii końcowej biegły ten stwierdził, że „po przebadaniu skarżącej i analizie dokumentacji lekarskiej (...) nie jest ona całkowicie niezdolna do jakiegokolwiek pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu.” Mając na uwadze powyższe nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącej, jakoby opinie tych biegłych „nie zawierały w ogóle uzasadnienia”. Przeciwnie, lektura kwestionowanych opinii wskazuje, że wnioski końcowe opinii zostały powzięte w oparciu o wstępne czynności przeprowadzone przez każdego z biegłych tj. wywiad ze skarżącą, badanie zgodnie z zakresem specjalności biegłych, rozpoznanie schorzeń. Czynności te stanowią w istocie uzasadnienie do sformułowania końcowych wniosków opinii o takiej, a nie innej treści.

Takie same czynności przeprowadzone zostały przed sformułowaniem wniosków końcowych pozostałych opinii tj. ortopedycznej, pulmonologicznej i dermatologicznej, którym skarżąca zarzuca, że „były niestaranne, lakoniczne i niedostatecznie wyjaśnione.” W konsekwencji nie można uznać, by kwestionowane przez skarżącą opinie nie zawierały uzasadnienia i sprowadzały się wyłącznie do samych konkluzji, skoro w każdej z tych opinii wydający je biegli przedstawili przesłanki, które doprowadziły ich do konkluzji zgodnych z ustaleniami organu rentowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1973 r., I CR 646/73, LEX nr 7340). Uzasadnienie opinii, wymagane przez art. 285 § 1 k.p.c., nie musi bowiem - wbrew sugestiom skarżącej - zawierać stwierdzeń możliwych „do sprawdzenia” przez każdego czytającego opinię. Biegły wypowiada się przecież w materiałach wymagających wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.), co niejako z natury rzeczy ogranicza szansę „pełnego zrozumienia opinii przez osoby nie będące fachowcami w danej dziedzinie”. Funkcją uzasadnienia opinii jest jej weryfikowalność. Chodzi w szczególności o to, aby przez uzewnętrznienie mechanizmu rozumowania biegłego można było kontrolować zasadność jego stanowiska. Kontrolę tę przeprowadza sąd, który ewentualne wątpliwości co do

treści opinii, zarówno własne, jak i podnoszone przez stronę, usuwa w ten sposób, że żąda ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, a w razie potrzeby żąda też dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych (art. 286 k.p.c.). Sąd nie jest jednak obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinią biegłego zostały przekonane również strony, co zresztą najczęściej wyklucza się wzajemnie, gdyż opinia korzystna dla jednej strony, nie przekonuje strony przeciwnej. Wystarczy zatem, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco też ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1998 r., II UKN 55/98, LEX nr 35851).

Z motywów zaskarżonego orzeczenia jednoznacznie wynika, że Sąd Apelacyjny uznał wydane w sprawie opinie biegłych za w pełni miarodajne, wyczerpujące, należycie uzasadnione i stanowiące pełnowartościowy materiał dowodowy mogący być podstawą do dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie odnośnie braku całkowitej niezdolności do pracy u skarżącej. Jednocześnie, odnosząc się obszernie do podniesionych w apelacji zarzutów skarżącej skierowanych przeciwko opiniom wszystkich powołanych w sprawie biegłych, Sąd ten nie znalazł podstaw do przyjęcia, by sporządzone przez tych biegłych opinie zawierały błędy merytoryczne, były nierzetelne, powierzchowne lub w jakikolwiek sposób nieprawidłowe, natomiast same zarzuty ocenił jako nieistotne i nieuzasadniające wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa pogląd, że ocena potrzeby dokonania czynności określonych w art. 286 k.p.c. pozostawiona jest sądowi orzekającemu, a zatem sąd może, a nie musi, zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Sąd nie jest zobowiązany do dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej w każdym przypadku, kiedy żąda tego strona postępowania. To sąd musi powziąć wątpliwości, sam czy na skutek stanowisk wyrażonych w toku postępowania przez strony, czy dotychczasowa opinia została sporządzona w sposób prawidłowy, a zatem czy wymaga wyjaśnień lub uzupełnienia. Dopuszczenie dowodu z dodatkowej opinii biegłych może być uzasadnione jedynie w razie potrzeby, która nie może być wynikiem wyłącznie niezadowolenia strony z niekorzystnej dla niej opinii już przeprowadzonej. Sąd nie jest obowiązany dążyć do

sytuacji, aby opinią biegłego zostały przekonane również strony, a wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu. Sama odmowa przez sąd dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii biegłego nie może stanowić o oczywistości naruszenia przepisu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2018 r., III UK 111/17, LEX nr 2497990, czy wyroki z dnia 23 czerwca 2017 r., I CSK 627/16, LEX nr 2333045; z dnia 16 października 2014 r., II UK 36/14, LEX nr 1548261). Resumując, Sąd Apelacyjny uznał wydane w niniejszej sprawie opinie za rzetelne i przekonujące, a cały zgromadzony materiał dowodowy za wystarczający do wydania rozstrzygnięcia. Nie podzielił natomiast zastrzeżeń skarżącej do sporządzonych opinii biegłych. Tymczasem kwestionowanie przez skarżącą stanowisko Sądu Apelacyjnego w tym zakresie – pod pozorem zarzutów co do merytorycznej, jak i formalnej poprawności sporządzonych tychże opinii - stanowi w istocie wyłącznie niedozwoloną polemikę z dokonanymi przezeń w sprawie ustaleniami faktycznymi, poczynionymi w oparciu o opinie powołanych biegłych co do wpływu zdiagnozowanych u skarżącej schorzeń na jej zdolność do pracy. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. Sąd Najwyższy jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek odwoławczy w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W konsekwencji niepodważonego skutecznie ustalenia, że skarżąca nie jest całkowicie niezdolna do pracy, całkowicie bezzasadne są także twierdzenia skargi o kwalifikowanym naruszeniu art. 4 ustawy o rencie socjalnej, który przyznaje prawo do tego świadczenia wyłącznie osobie całkowicie niezdolnej do pracy. Skoro skarżąca nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy to nie spełnia podstawowej przesłanki przyznania prawa do renty socjalnej z art. 4 tej ustawy.

Ponadto nie może zniknąć z pola widzenia, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w przeważającej części sprowadza się do alternatywnej oceny materiału dowodowego. W rzeczywistości jest to niedopuszczalna dyskusja z poczynionymi już i wiążącymi Sąd Najwyższy ustaleniami faktycznymi (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oraz przeprowadzana własna ocena sprawy (por.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2014 r., II UK 158/14, LEX nr 1768887 i powołane tam orzeczenia).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).